

Les tecles

Es despertava amb El Matí de Grieg després d'una nit de somnis plens de notes i partitures. Sortia al carrer i només era capaç d'escoltar la música que duia al seu cap: passava un autobús rugint però ell sols sentia l'obertura de 1812 de Txaikovski; un home begut entrava al vehicle i bramava, però ell sols sentia els primers acords de la cinquena simfonia de Beethoven; passaven per davant del mar i quan veia el port ell s'imaginava que s'havia endinsat en el vaixell fantasma de l'Holandès Errant de Wagner. Baixava de l'autobús com si ballés un vals mentre escoltava El Danubi blau de Strauss i es posava a córrer mentre l'empaitava l'Obertura de Russland i Ludmila de Mozart.

Sempre havia estat un gran enamorat de la música clàssica, però últimament la seva obsessió s'havia accentuat i havia acabat embogint. El seu únic pensament durant el dia era poder escoltar les peces que tant el fascinaven per tal d'escapar de la seva realitat. Tantes ganes tenia d'evadir-se de la mediocritat que l'envoltava que havia acabat per substituir la seva vida real per la seva orquestra imaginària. No era capaç de treure's les melodies del cap i estava completament absent pensant en elles. Fins i tot confonia les persones que coneixia amb personatges d'òperes: es va enamorar tant de la seva lírica que va acabar per esdevenir un dels seus protagonistes. La seva passió l'havia consumit i es passava el dia extasiat i embriagat amb la seva música.

Tanmateix, aquell dia, mentre estava absort escoltant un concert de Mendelssohn el van trucar. Agafà el telèfon amb poca esma i preguntà:

-Qui és?

-El truquem per informar-lo d'una mala notícia. Ens hauria agradat poder donar-li el condol personalment però no el podíem localitzar. La seva germana ens ha deixat. Ens sap molt de greu. Si podem ajudar-lo en...

-Com? Tosca, Tosca! Per què t'has suïcidat? Jo t'estimava! –exclamà mentre sentia la música de Puccini.

-No, senyor, em sembla que no ens ha entès.

-No ets Tosca? Aleshores, Brünhilda, no puc suportar la teva mort... Si us plau, no te'n vagis... – bramà enmig de les melodies de Wagner.

-Escoltí'm bé, li ho prego. S'està confonent...

-No em confonc! Sé molt bé que la meva estimada Manon ha defallit als meus braços. Quin turment!

-Aquest home s'ha tornat ben boig... –murmurà un dels interlocutors.

Fins i tot confonia la seva germana amb personatges d'òpera en l'hora de la seva mort. Mentre el so de les trompetes ressonava dins el seu cap, el seu cor s'anava compungint i els seus ulls s'anaven aclucant... el paisatge es tornà confús i els colors es difuminaren... només veia blanc i negre. Llum i foscor. Els dos colors s'intercalaven i formaven una mena d'escala. Estava sol i desconcertat, i per primer cop en molt de temps al seu cap hi regnava el silenci. Es trobava damunt d'un terra blanc que estava envoltat de dos terres negres, i aquesta sanefa es repetia al llarg de tot el camí.

Decidí avançar al sòl negre i quan canvià de fosc a clar sonà una nota. Sorprès, decidí repetir la jugada i avançar al següent terra blanc. De nou sonà una altra nota. Començà a deambular per tot el paisatge i anaven sonant notes i més notes. Mentre dansava entre la llum i la foscor es creà una dolça melodia que omplí tot l'ambient i la seva pròpia ànima. De sobte entengué que estava passant: ell s'havia empetitit i es trobava damunt d'un piano! Feliç amb el seu descobriment, continuà giravoltant per sobre del teclat, i mentre passava de fosc a clar anava creant la seva música. I així, entremig de contrastos, sense saber si era ficció o realitat, ballava enmig de les notes que anava trepitjant.

Tot s'enfosquí de nou i el seu voltant s'omplí d'ombres. No aconseguia distingir el que veia. Tot era borrós. Tanmateix, semblava que continuava damunt del piano: estava rodejat de blanc i negre i la música es perpetuava sonant dins del seu cap. Intentà pensar amb claredat, però la melodia sonava cada cop més forta. I sonava. I sonava. I l'omplia.

Hi ha qui diu que va la música el va fer embogir tant que va acabar sucumbint i va passar la resta de la seva vida vivint en un piano gegant, com si hagués pogut penetrar les melodies que l'absorbien. Hi ha qui diu que feia el temps que havia perdut el cap. Hi ha qui diu que només ho estava somniant i que ja despertaria. Però a ell li era igual si era realitat o ficció, si era seny o bogeria, si era clar o confús, si era vida o somni, si era llum o foscor... havia aconseguit viure amb la seva música estimada.

I, enmig de les notes que creava, dansà...

I dansà.